

Sygn. akt IV CSK 336/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku Powiatu W.
przy uczestnictwie Gminy Miasta W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wydane w sprawie o wpis postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 września 2013 r. wnioskodawca Powiat W. zaskarżył skargą kasacyjną opartą na podstawie naruszenia prawa materialnego art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 ze zm.) oraz art. 2a w zw. z art. 6a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 260). Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał jej oczywistą zasadność, wynikającą z tego, że Sąd Okręgowy przy orzekaniu w sprawie, która dotyczy prawa własności gruntu stanowiącego drogę publiczną, nie wziął po uwagę powołanego przepisu art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r., na mocy którego wnioskodawca stał się właścicielem przedmiotowej drogi.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno skupiać się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może stanowić powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej

formie, uzasadnienia podstaw skargi lub ich samych. Uzasadnienie wniosku, odnoszące się do naruszenia przepisu prawa materialnego, nie odpowiada tym warunkom, stanowiąc powtórzenie jednego z zarzutów skargi oraz części jego uzasadnienia.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy, oddalając wniosek o wpis kierował się tym, iż wnioskodawca nie dołączył do wniosku jednego z niezbędnych dokumentów stanowiących podstawę wpisu prawa własności drogi publicznej do księgi wieczystej, czyli przewidzianej w art. 6a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych uchwały właściwego organu dotyczącej przebiegu tej drogi; skarżący, uzasadniając wniosek, nie przedstawił argumentacji prawnej odnoszącej się do tej podstawy rozstrzygnięcia.

Wskazując na naruszenie art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, wnioskodawca nie mógł osiągnąć zamierzonego celu, gdyż we wniosku nie powołał tego przepisu jako podstawy żadanego wpisu prawa własności, tak więc Sąd drugiej instancji nie stosując go, nie mógł przepisu tego naruszyć. Nie budzi też wątpliwości, że w postępowaniu ze skargi kasacyjnej wyłączone jest skuteczne powołanie się na inną, nową podstawę wpisu.

Należy dodać, że brak jest podstaw do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, gdy się uwzględni, że wniesione przez wnioskodawcę w podobnych sprawach skargi kasacyjne, oparte na takich samych podstawach i tak samo uzasadnione, Sąd Najwyższy oddalił postanowieniami z dnia 15 stycznia 2015 r. (IV CSK 313/14, IV CSK 314/14, IV CSK 315/14).

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi nie orzeczono wobec powiązania wniosku o ich zasądzenie z wnioskiem o oddalenie skargi.